

Прекарвалъ ли си ти такива дни, въ които, вечеръ кога са раздѣляшъ отъ пріятелитѣ си, да са пропагашъ съ тѣхъ, като че ли нѣма да осжмнешъ на утрѣнъта?

Сѣдалъ ли си ти нѣкога да вечерашъ съ твоитѣ най-мили и драги, които като си ги поизгледашъ край софрата, облѣе та една врѣла вода, додаты, че ти са нарѣдять ханкитѣ на гърлото, и ти преджвчешъ премляшешъ, на двѣ на три, на са оттеглишъ на страна, замислишъ са, почакашъ дордѣ си лѣгнаты сички, идешъ надъ глава имъ, и пакъ ги изглѣдашъ нажалено, држннешъ са на страна и скритомъ оплачешъ и тѣхъ и себе си приживѣ?

Ставалъ ли си ти сутренъ рано съ зашамадена глава отъ без-покойно спаніе и на мѣсто да благодаришъ Бога, че та е упазилъ живъ и здравъ презъ нощъта, а то да проваляшъ себе си и да си казвашъ: по-добръ би било да сжмъ заспалъ отъ вѣчнія и да не усжмняхъ!

Тржгвалъ ли си ти на пжтъ, по работата си, слѣдъ една жива раздѣла съ своитѣ си, и като са отдалечишъ, на сека крача да сѣшашъ подобнія си, брата си, обранъ, нараненъ, по-нататакъ друго убитъ, когото носятъ, а още по-нататакъ кржвника, на когото отъ ножа още кржвѣта капе, на да са смаешъ, да ли напрѣдъ да вжрвишъ или назадъ да са врапашъ?

Запиралъ ли си са ти, най-сѣгнѣ, шешъ не шешъ, въ кжпата си, дѣго нито тие еденіею, нито ти е спанею, нито деня—день, нито ношътъ—ношъ? а това не сж дни и недѣли, но мѣсеци и години.

Не, читателю, не можъ да ни обвинишъ за страшливци; въ такива обстоятелства, колко и да е нѣкой скрченъ, той се ше да са обезжрчи, ше бжде страшливъ: днесъ трепне, утрѣ трепне, днесъ страхъ, утрѣ страхъ и току го видишъ че капналь като червоедиа круша.

Зима са задава, страховетѣ се си слѣдватъ, но и злинитѣ не преставатъ. Снопи на кржхце още стоятъ по нивжта и тамъ ше си угниятъ. Лозя, въ кои други години по това време са чувахъ песни, отъ хора весели, сега на сѣгадѣ посжрнало, сѣкашъ е страшна пустиня; гроза ти е да влѣзешъ въ лозята, отъ трескотъ са земята не види, джлги лозини, неповжрзани, растгале си, увиле са една о друга, отдолу имъ едри гроздове въ пржстъта са заровиле; тамъ тѣ пжтъ си узанятъ и уплутятъ; а горбія, дожи-